

A Franciaországhoz tartozó sziget területe 8680 négyzetkilométer, tehát kisebb, mint hazánk egytizede – alig múlja felül legnagyobb megyénket, Bács-Kiskunt. A korzikai kiruccanásra szánt időt azonban nem szabad ezekhez a számokhoz igazítani, a kis mérethez ugyanis a természeti szépségek páratlan tárháza csatlakozik. Hegyláncai 2000 méter fölé nyúlnak – az ellentmondó adatok 20, 50, 70 ilyen csúcsról szólnak –, vízeseit talán még senki sem számolta össze, mindehhez vad szurdokok, különleges formájú sziklák és tengerbe szakadó partfalak társulnak. A kis sziget a túrázók, természetfotósok számára igazi paradicsom. Haladjunk azonban sorjában, és induljunk Bastia kikötőjéből, ahová a legtöbb hazánkbeli utas érkezik. Hagyjuk is gyorsan magunk mögött a várost, nem mintha jelentéktelen településről lenne szó, de Bastia megismerésére inkább néhány hét múlva, a kompvisszaindulása előtt szakítsunk időt.

A sziget múltjáról röviden annyit, hogy a történelemből vizsgáló itteni nebulók egyáltalán nincsenek irigylésre méltó helyzetben. Nem elsősorban a főváros, Ajaccio nagy szülőttére, Bonaparte Napóleonra gondolok, és nem is arra, hogy egyes feltételezések szerint a nyugati parton fekvő kisvárosban, Calviban látta meg a napvilágot Kolumbusz Kristóf. A tengeri hatalmak ütközőzónájában fekvő Korzika gyakran cserélt gazdát, és az elmúlt évezredek során csak az nem igazta le, aki nem akarta.

A hódítások nyomaival körutazásunk során bőséggel találkozunk. Néhány itáliai városállam (főként Pisa és Genova) jelenléte több száz évig tartott, és ez a mai napig

dominánsan határozza meg a korzikai települések képét. Bastia elhagyása után már az első napon felfedezhetjük az 1284-től a 18. század végéig tartó genovai uralom emlékét, akik hajós nemzet lévén számos őrtornyot építettek a tenger felé emelkedő sziklákon. Őket megelőzően 1077-től mintegy két évszázadon át a pisaiak uralkodtak Korzika felett.

St. Florent román stílusú katedrális – amit szintén első napunkon kerestünk fel – ezen időszak emlékét őrzi. A sziget belsejében fekvő Corte fellegrája még a régmúltat, a város egyeteme viszont már a 18. századot idézi. A korzikai függetlenség emblematisztikus egyénisége, Pasquale Paoli nevét viselő intézmény a sziget toszkániai eredetű nyelvének kutatási és oktatási központja, az egykori főváros pedig a helyiek számára ma is a független Korzika szimbóluma.

Az idegenek zöme azonban nem az említett épületek megtekintésére, még csak nem is nosztalgizásra érkezik Cortébe. Innen indulnak ugyanis a leglátványosabb „gyalogtúrák” a sziget belsejébe. Ezek a túrák annyiban nevezhetők gyalogosnak, hogy éppen nem tevéhatón baktatunk, egy hazai középhegységi túrával azonban a programok zöme vajmi kevés hasonlóságot mutat. Elsőként mit is választhatunk volna mást, mint a sziget legmagasabb csúcsa,

vagyis a 2706 méteres Monte Cinto megmászását.

A kempingben beszerzett előzetes információ szerint a hegy déli oldalán csak terepjáróval közelíthető meg a beszállás, míg északon Haut Asco településig jó minőségű aszfaltozott út vezet. Az északi oldalt választva a másik úttal kapcsolatos állítást nem tudtuk ellenőrizni, de a délről érkező mászók már javában lefelé tartottak, amikor mi észak felől elértük a csúcsgérintet. Úgy tűnt, előttünk magasodik a

Monte Cinto, egyik éppen ereszkedő túrázó azonban kérdésünkre lehűtött. – Behind – mondta, majd társa hozzátette – behind-behind.

A Golo-patak ősi hídja

Les Calanches, a természet szobrászműhelye

Útban a Monte Cinto felé

Ingókő, útban a Piscia di Gallo felé

MAKLEIT LÁSZLÓ (szöveg és kép)

Korzika vad változatossága

Tengerből Porto mellett

Igazuk lett, jó kis hullámvasutazás és sziklamászás után értünk a sziget legmagasabb pontjára. A jelzések kiválóak, néhol két irányba vezetnek, a normál utat és a rövidítést egyaránt mutatva. A legutolsó szakaszt kivéve a túra technikai tudást nem igényel, a forró korzikai nyár és az omladékos szakaszok miatt mégsem nevezhető sétának. Végül 1600 méter szintkülönbség megtétele után, 10 óra elteltével értünk vissza a parkolóba. Igaz, a programba egy

kis fürdés is belefért a hegy lábánál csobogó patak hűs vizében.

Másnap levezető túrát terveztünk a Tavignanu-szurdok ösvényein. A Cortéból induló jelzett útvonal egy meglehetősen távol fekvő hírhoz vezet, melynek neve Ponte di u Russulino. Az útvonal sajnos jóval a patak fölött halad, ami itt-ott látványos panorámát nyújt, a legtöbb kiránduló számára azonban a tűző nap mindent felülír. Jobban járunk, ha neopréciszimát húzunk, és a patakmederben vagy közvetlenül fölötte rójuk a kilométereket. A nap végére úgy gondoltuk, vízesésből, patakából Korzika már nem tud újat nyújtani számunkra.

Csak egyetlen napot kellett várni, és rájöttünk, tévedtünk. Eljött a Monte d'Oro-túra ideje, melynek útvonala az Angol-vízesés-rendszer (Cascades des Anglais) mellett vezet. A túrára vállalkozóknak azt tanácsolhatom, akkor érdemes visszafordulni, amikor a patakon átvezető kis hírhoz érkezünk. Innen a táj kopárabb, a 2389 méteres Monte d'Oro csúcsáig pedig még nagyon hosszú utat kell megtenni. A hegyről lefelé mi is megszorítottuk lépteinket, hogy még világosan visszaérjünk a vízesésekhez, ahol a simára koptatott gránitsziklákon az egyik tavacskából a másikba csúszdázva az út porát is lemoshattuk. Nincs az a mesterséges (az az élm...?) élményfürdő, ami ehhez mérhető!

Sokan nem tudnak elszakadni a hegyi patakok varázsától, és útban a tengerpart felé még a Golo-patak

fölött átívelő 700 éves genovai híd alatt is a vízbe vetik magukat. Mi itt csak egy rövid fotótúrát tettünk, majd a festői Ota falucska érintésével Portonál értük el a sziget nyugati partját. A Porto környéki öblök és Les Calanches sziklavilága az UNESCO világörökségei közé is felkerültek. A különféle fantázianévre hallgató alakzatokat jól kiépített útvonalon sétálva kereshetjük fel, és akár mi is kreálhatunk elnevezéseket, de a természet képzelőerejét úgysem tudjuk felülmúlni.

A tengerbe szakadó partfalak leglátványosabb példáival Bonifacio kikötőjében találkozhatunk. Útban Szardíniára, majd visszafelé a komphajó korlátjához tapadva kétszer is megcsodáltuk a hullámszás és szél által bizarr alakúra formált sziklákat, a látvánnyal azonban nem tudtunk betelni. A kiszállást követően még több órás sétával jártuk be a környéket, ahol a part minden szeglete tartogatott meglepetéseket.

Utolsó korzikai túránkra a keleti parton fekvő Porto Vecchio közeléből indultunk. A tengerpart viszonylagos közelsége és a könnyű útvonal miatt a Piscia di Gallo nevű vízesésrendszert rengeteg környéken nyaraló keresi fel, már-már a tömegturizmus határait feszegetve. A nyaralók zöme a kiépített útvonalat járja végig, és a fő vízesés oldalánál be is fejezi a túrát. Aki azonban lemászik a zuhatag aljába vagy visszafelé az ösvény helyett a patak medrét választja, itt is felfedezhet egy hatalmas elefánthoz hasonló sziklát, és az emberi zsvivaj helyett hosszasan hallgathatja a víz zúgását. Búcsúzzunk el most mi is ezzel az élménnyel ettől a különleges tájtól, melyet egy rövid összeállításban bemutatni képtelenség, legfeljebb érzékeltetni lehet a kövek és a víz páratlan összhangját, Korzika vad változatosságát.

Részlet az Angol-kaszkádból

Sziklák Bonifacio mellett

Bonifacio tengerpartja

A Monte Cinto-túra felső szakaszán

